

TigerXL

Tačiau Malalos tėvas sutiko, kad ji imtųsi šios užduoties. Slėpdamasi nuo talibų, ji pasirašydavo Gul Makai, kitaip tariant, Rugiagėlės, slapyvardžiu. Laikui bėgant tie vienuolikmetės užrašai labai plačiai pasklido. Jie teikė drąsos įbauginantiems Svato gyventojams. Drąsūs mergaitės žodžiai apie savo vienintelę svajonę – be baimės lankyti mokyklą – vis labiau siutino talibus. Pradėjo jai grasinti, bet Malala nesiliovė kalbėti, ką mano. Ir tada buvo priimtas sprendimas ją nužudyti.

Blocked175

Nieko sau istorija. O aš maniau, kad visame pasaulyje nusistovėjęs požiūris: lankyti mokyklą – tai tarsi dirbti priverstinius darbus. Ir dar nežinia už ką nuolatos gauni vienetus arba pylos, o paskui namų areštą arba visokių draudimų.

MagnusXX

Blocked175, geriau jau eik mokytis matematikos.

Blocked175

Tamsus miškas man tas matiekos testas. Čiuožiu. Iki.

Malala gulėjo Birmingamo Karalienės Elžbietos ligoninės intensyviosios terapijos skyriaus vienutėje. Viena galvos pusė buvo nuskusta, veidas sužalotas, į trachėją įstatytas vamzdelis. Ji negalėjo pajudinti žandikaulio, kaire ausimi negirdėjo, kaire akimi matė kaip per rūką. Jai buvo baisu. Neprisiminė nieko, kas nutiko mokyklos autobuse. Nesuprato, kur esanti ir kaip atsidūrė šioje keistoje vietoje. Visiška makalynė. Sapnai ir prisiminimai pynėsi ir liejosi sužalotoje galvoje. Ji užsimerkdavo ir mintyse pabėgdavo iš sterilios ligoninės palatos. Kuo toliau nuo vamzdelių, švirkštų ir lašelinių. Nors visą laiką gulėjo prijungta prie monitorių, vis dėlto kartais pavykdavo pasprukti nuo jos lovą vainikėliu apsupusių gydytojų. Jie šnabždėjosi virš jos galvos:

- Jai netinka šitie antibiotikai.
- Ir vėl ausis kraujuoja.
- Būtinai reikia dar kartą skirti tomografiją.
- Kaip temperatūra, nukrito?

Gydytojai kažką žymėjosi, skyrė vis naujų tyrimų ir žalio supratimo neturėjo, kad Malala jau buvo Svato slėnyje. Tarp kalnų, upokšnių ir krioklių pasislėpusiuose senelio namuose.

„Ak, kas taip skaniai kvėpia?“ – svarstė Malala.

Įkvėpė dar ir jau žinojo – tai pikantiška aviena, keptas viščiukas, virti ryžiai ir pistacijų pagardai. Matė, kaip senelė ruošia maistą, kaip pilsto į puodelius arbatą su pienu, cukrumi ir kardamonu.

Tarsi per sapną girdėjo pusseserių balsus:

– Malala, ateik, žaisime vestuves.

– Tik nemanyk, kad tu būsi jaunoji. Tanzelė už tave gražesnė.

– Atnešk mamos lūpdažį, nuotaką reikia padažyti.

– Anesa, dar trūksta papuošalų. Kuo daugiau, tuo geriau. Būtinai daug apyrankių ir nepamiršk auskarų.

– Malala, o tu susek jai plaukus. Taip, kaip dabar aktorės šukuojasi.

– Sumbule, nepamiršk nagų. Nudažyk su chna – raudonai.

Malala matė mažytę Tanzelę – gražią, blizgučiais išpuoštą jaunąją, negalinčią sulaukti, kada gi pagaliau mergaitės ištekins ją už vyro. Bet neprisiminė, kas buvo toliau. Nes jau kiti vaizdai ritosi per jos vargšę galvą. Ją apėmė siaubas. Kodėl taip tamsu? Ak, tai juoda juodžiausia naktis. Malala, jos mažieji broliukai ir pusseserės dar nenori miegoti.

Guli užsikloję iki nosies ir klausosi senų moterų pasakojimų. Senelės pasakos gražiausios.

– Pasiklauskite apie spalvotą šakalą.

Kartą išėjęs medžioti šakalas įkrito į indą su dažais. Išsiterlijo juose visas visutėlis. Kai sugrįžo namo, visi jo klausinėjo:

– Kas tau nutiko?

Jis atsakė:

– Ar kada nors kas nors pasaulyje atrodė taip gražiai kaip aš? Pažvelkite į mane. Ir kad niekas daugiau nedirbtų vadinti manęs šakalu.

– O kaip mes turėtume tave vadinti? – smalsavo.

– Povu. Nuo šiol mane vadinkite povu, – pasakė šakalas.

– Povai moka išskleisti savo puikiąsias uodegas. Ar tu irgi taip sugebėsi? – nepasidavė anie.

– Nesugebėsiu, – prisipažino šakalas.

– Povai keistai, melodingai šūkauja. Ar tu mokėsi taip sušukti?

– Turiu prisipažinti, kad nemokėsiu, – iškart sutiko šakalas.

– Jeigu taip, – tarė bičiuliai, – tu nei šakalas, nei povas.

Ir išvijo jį iš savo būrio.

Senelė baigė pasakojimą, o mažieji berniukai dar aptarinėjo tamsiame kambaryje:

– Taip jam ir reikia.

- Povu. Nuo šiol mane vadinkite povu, -
pasakė šakalas.

– Reikėjo nesipūsti, nusiplauti dažus ir toliau gyventi su kitais šakalais.

O aš? Kas aš esu? Malala? Gul Makai? Draši Mingoros mokinė? Išsigandusi mergaitė svetimame mieste?

Malala blaškėsi. Mėgino kažko klausti, bet sustingęs liežuvis nejudėjo ir tik švilpčiojo vamzdelis trachėjoje. Ir vėl ji atsirado tamsiame senelio namų kambaryje, o už lango tvyrojo juoda naktis.

– Senele, papasakok dar ką nors. Prašuuuuuuu, – meiliai maldavo plonas balselis. Tikriausiai tai buvo Atalis.

– Na, gerai, – senelės nereikėjo ilgai prašyti. – Manau, kad jums tai patiks.

Seniai seniai viename miške iš moliūgo išskaptuotame namelyje gyveno dvi keistos mažos būtybės – Tuna ir jo žmona Tunai. Kartą šluodama grindis Tunai surado kukurūzų grūdelių. Tuna nugabeno juos į malūną ir sumalė. Kai jis parnešė žmonai kukurūzų miltų, ši užminkė iš jų tešlą. Paskui užkūrė ugnį ir pašovė kepaliukus į krosnį. Pakvipo visas moliūgo namelis ir Tuna negalėjo sulaukti, kada duona iškeps. Kai tik Tunai ištraukė kepaliukus iš krosnies, jos vyras sėdo valgyti...

Senelė akimirką nutilo.

Kambaryje pasigirdo čepsėjimas, kažkas rijo seiles. Vaikams atrodė, kad jų burnoje šiltas minkštumas, o tarp dantų traška trapi duonos plutelė.

– Ir ką? Kas buvo toliau? – klausinėjo nekantriai.

– Tuna godžiai valgė riekelę po riekelės, – tęsė pasakojimą senelė.

– *Jau turbūt pasisotinai. Palik truputį rytdienai, – paprašė žmona.*

Tačiau Tuna neklausė. Spaudė duonos kepaliukus glėbyje, tarsi bijodamas, kad kas nors juos atims, ir godžiai rijo dideliais kąsniais.

Tiek prisivalgė, kad viduj ėmė dėtis keisti dalykai. Pilvas pasidarė didžiulis, išsipūtęs, ir Tuna pajuto, kad tuojau pagadins orą. Ir tai bus didelis bum! Matydama, kas gresia, Tunai ėmė jo prašyti:

– *Eik laukan!*

Tačiau buvo jau per vėlu. Tunos pilve susikaupė tiek daug dujų, kad jis nebepajėgė ilgiau ištvirti spaudimo. Nesusilaikė ir staiga – turbūt numanote, iš kur, – driokstelėjo galingas sprogimas. Kaip griaustinis nudundėjo per išskaptuotą moliūgą, ir tas ištiško į tūkstančius oranžinių gabalėlių. Tuna ir Tunai liko be namų. Ir tai buvo Tunos kaltė – dėl savo apsirijimo jam teko vargti visą likusį gyvenimą.

Kaip ir reikėjo tikėtis, vaikai po apklotais net raitėsi iš juoko. Berniukai iš visų jėgų stengėsi taip pat smarkiai pagadinti orą, o mergaitės šaukė: „Fu! Fu!“ ir varė juos laukan, kad nesugriūtų senelio namas. Kas be ko, išlakstė visi miegai.

Ak, kaip Malala norėjo ten likti. Toliau klausytis pasakojimų, kikenti su pusseserėmis ir erzintis su broliais, kol visus įveiks miegas. Paskui atsibusti švintant ir pasveikinti saulę, atsispindinčią nuo milžiniško Juodojo kalno viršūnės, o po akimirkos jau apšviečiančią ir kitą – Baltojo kalno – viršūnę. Tik auštant saulės spinduliai krisdavo taip, kad tų didžiulių kalnų akmeninės galvos pasipuošdavo tikro aukso karūnomis.

Kalnai, kalnai, kalnai, Juodasis kalnas, Baltasis kalnas, – ir vėl pinasi Malalos mintys. O iš atminties kertelės iškyla visiškai kitas kalnas – bjaurus, dvokiantis, supiltas iš šiukšlių ir atliekų. Toks šiukšlynas buvo Mingoroje, netoli Malalos namų. Svato slėnyje niekas šiukšlių nerenka, todėl jų kalnai greitai išauga apleistose miesto aikštėse.

Kartą mamos paprašyta Malala nunešė ten išmesti kažkokių atliekų. Dabar prisiminė kalnus pūvančio maisto, baisų dvoką, musių debesis ir daugybę visai nebailių žiurkių. Tame šiukšlyne rausėsi mergytė. Malala niekada jos nepamirš. Ji buvo baisiai murzina, apdriskusi, vargana. Suko aplinkui ratus ir traukė iš šiukšlyno skardines, butelius, popierius. Viską dėjo į atskiras krūveles, kad paskui šiuos radinius už kelias rupijas galėtų parduoti supirkimo punktuose... Malala nedrįso jos užkalbinti, bet vėliau ėmė prašyti tėčio padėti tai mergytei. Nedavė jam ramybės, vis maldavo, kad priimtų į jų mokyklą.

Basos pėdos per dideliuose sandaluose, murzinas veidelis, mažoje purvinoje saujoje – kelios rupijos, virš šiukšlyno ratus sukančios varnos. Ir vėl tik minčių draiskalai. Iš akių dingo šiukšlių kalnai. Malala jau pamiršo, apie ką mąstė, bet į skaudamą galvą tarsi aidas vis sugrįždavo klausimai:

Kiek mergaičių krapšto iš šiukšlynų suspaustas skardines?

Kiek mergaičių ieško purvu aplipusių stiklinių butelių?

Kiek mergaičių išlanksto, išlygina purvino popieriaus gniužulėlius?

Kiek jų yra?

Kiek? Kiek? Kiek?